

MLADÁ NA MALÝ

27.6.2016

5

MALÁ SCÉNA NÁM ZAČÍNÁ BÝT MALÁ

Rozhovor s organizátorkou festivalu
Lenkou Janyšovou

Jak hodnotíš letošní ročník?

Myslím, že přehlídka byla letos v takovém standardu, který jsme za poslední roky nastolili. Nevidím tu nic výjimečného a nic zásadně negativního. Myslím, že se letos velmi podařil výlet, který si opravdu všichni užívali. Až jsem litovala, že se páteční závěrečná beseda nekonala přímo na kopci.

Jsou semináře na MS přístupné i souborům, které tu nevystupují?

Ano, dokonce letos jsou tu tři celé soubory, které nevystupovaly a přijely přímo do seminářů. V tom je letošní ročník možná trochu jiný. Běžně takto jezdí jedinci.

Jak je na tom Mladá scéna s kapacitou? Je ještě kam růst?

Kapacita pro hraní je v Ústí myslím si dostačující. Není tu jen Malá scéna, ale máme i kulturní dům. Prostor, kde by se dalo hrát, je dostatek. Složitější je to ve chvíli, kdy by mělo být více diváků, pak nám Malá scéna začíná být malá. V tu chvíli by se nabízela alternativa jet dvě představení proti sobě. Kapacita ubytování, kdy téměř všichni spíme ve škole, na gymnáziu, je myslím zatím dostačující. Hotely a ubytovny rovněž zatím stačí.

Paralelní představení jsou kurs, kam bys chtěla Mladou scénu směřovat?

To je hodně na diskusi s Artamou a s Jakubem Hulákem. Není to nemožné a já osobně to jako možnou budoucnost vidím.

Mladá scéna působí jako bezproblémová přehlídka. Trápí ji nějaké organizační potíže, jak jsme tomu zvyklí na jiných přehlídkách?

Myslím, že patříme k přehlídkám, kde se snažíme vyjít maximálně vstříc souborům. V tom vnímám obrovskou podporu našich techniků. Většina festivalů, kam jezdím, má milé a vstřícné organizátory, tak snad je to u nás nastejno. Spolupráce s gymnáziem je dnes nastolená na dobré úrovni, všichni pochopili, že je dobré přivázat do Ústí i na gymnázium mladé lidi. I naši studenti mají možnost nahlédnout do přípravy přehlídky. Přehlídka totiž není jen záležitostí souboru, který na gymplu působí, ale zapojují se i třídy. Vedení školy nám zase poskytuje za rozumný peníz učebny pro semináře a na spaní, což je velká podpora. Navíc

mi vychází vstříc, že si můžu kdykoli přijít něco naskenovat, vytisknout, když chybí magnetofon, kolegyně mi ho půjčí. Jsou to drobnosti, které normálně nikdo nevnímá, ale když jsi organizátorem a zjistíš, že tohle někdo potřebuje, právě okamžitá pomoc z těchto míst zapůsobí pro dobro přehlídky.

Co orlickoústecká veřejnost, jaký ta má vztah k Mladé scéně?

Jsem ráda, že se veřejnost o přehlídku zajímá. Mám pocit, že se občas veřejnost i vyskytuje v sále, ale jelikož je kapacita menší, moc lidí se sem nevejde. Vlastně s letošním ročníkem Mladé scény mám jeden problém, a tím je inspirativní představení. Letos se nám nepodařilo sem dovézt představení pro širší veřejnost, a to by nemělo být.

Jak jsi spokojená s programem přehlídky?

To je těžké. V každém roce se objeví představení, která zaujmou více a představení, o kterých mnozí pochybují, zda tu vůbec měla být. Letos mám pocit, že tu byla představení, která byla na hraně celostátní přehlídky. Často mi připadala oproti minulým přehlídkám jako drobničky. Nesouvisí to s délkou, ale jde o divadelní dodělanost, od světla a muziky až po téma, které tam soubory chtějí předat. Letos v tomto nejsme na takové úrovni jako v minulých letech. Myslím si, že programová rada by pro další roky měla ještě zvážit, jakou formou vybírat představení na celostátní přehlídku. Pomohlo by, kdybychom na programové radě měli z doporučených představení ukázky, záznamy. Stane se, že porotce napíše hodnocení, a my nemáme ani fotky, ani video. Pak je rada zcela odkázaná na to, co je napsáno od porotce na papíře, případně co řekne porotce, který na přehlídce byl. Kdyby se rada alespoň na část inscenace podívala, bylo by možné si lépe udělat názor na hru, o které se hlasuje, zda se má dostat na celostátní přehlídku. To mi letos chybělo.

KUK! při ZUŠ Štítného, Praha: Jídelna aneb Vařím, vaříš, vaříme...

ČLOVĚK PROSTĚ MÁ SVÝ TEMNÝ STRÁNKY

Rozhovor se souborem KUK!

To nedělní ranní hraní...

Eliška: ...je strašný.

Bára: Takhle už hrajeme podruhé. Na Přemostění jsme hráli taky v neděli. Ale mně to třeba vyhovuje, to ranní hraní tě nakopne, protože nemáš zbylí.

Eliška: Dnes jsme se taky docela nakopli, když jsme vstávali v šest ráno. Ale měla jsem pocit, že diváci byli až nepřátelští, jakoby zavření v té své únavě. Strašně špatně se začínalo.

Bára: Jo? Ale myslím, že pak se to propojilo.

Není to téma náhodou klišé?

Bára: Asi nechápu, v čem by to mohlo být klišé. Jako, hrát o totalitě? Ale tohle bylo s přesahem i do současnosti.

Eliška: Myslím, že se z toho dá snadno klišé udělat. Ale když to hrajeme, tak za námi chodí strašně moc lidí, že to je úplně jak v jejich práci. „To je jako, když jsem dělal v managementu“, nebo „to je jako, když jsem dělal ve škole.“ Asi to není klišé. Myslím, že se to fakt děje a záleží, v jaké podobě se o tom promluví.

Jak to tedy udělat, aby to nebylo klišé?

Bára: Asi na to nemáme žádný recept. Zvolili jsme model, že jsme vycházeli z něčeho, co někdo už dobře napsal.

Áňa: A taky jdeš po tom, co máš odpozorované – jak se ty kuchařky nebo třeba družinářky opravdu chovají.

Odkud přišel první impulz se do tohohle pustit?

Bára: Můžu jít až do pravěku? Na tomhle jsme pracovali celkem dlouho. Pochází to z doby, kdy jsme zkoumali extremismus v různých podobách – nejen v tom prvním slova smyslu, co tě napadne, ale i v chování, oblékání apod. A nějakým způsobem jsme se dostali k totalitnímu systému. Tohle je výsledek asi tří let sbírání materiálu a zkoušení.

Ema: My s Lenkou jsme se připojily až později. Až když se to začalo tvarovat, u zrodu jsme nebyly.

Eliška: Ještě k tomu klišé – myslím, že to určitě bude plno lidem jako klišé připadat, protože je to hodně subjektivní věc.

Ono je zajímavé i rozklíčovat, proč se tohle téma stává klišé, když by vlastně nemělo. Máte na to nějakou odpověď?

Josef: Je to téma aktuální a je aktuální už dlouho, takže to

hodně lidí používá. Zasazení do prostředí jídelny (takže celkem netradičního prostoru) tomu přineslo, že se to dá najít skoro ve všem. Ale samotné téma je často hrávané.

Bára: Možná, že lidi na základní nebo střední škole můžou mít pocit, že tím jsou nasycení. Tam bychom se možná nepotkali, protože by to pro ně bylo třeba další: „Jéžíšmajrá, to už známe, komunismus byl špatnej, ok.“

V jaké fázi do vaší práce na inscenaci přišel Orwell?

Marta: Když jsme chtěli tvořit příběh, tak tohle splňovalo vše, co jsme tomu chtěli dát. Bylo to asi v prvním roce, kdy jsme se zabývali extremismem v nejobecnější podobě.

Áňa: V té chvíli to šlo do různých směrů a hledali jsme, jak to sjednotit.

Může to být model jakéhokoli kolektivu, ať už jídelny, nebo také třeba divadelního souboru. Sledujete různé modely chování i ve svojí skupině?

Áňa: No já bych řekla, že tam možná budou nějaké základy. Asi hlavně ve stresových situacích se to ukazuje – lidé jsou různí, když jsou pod tlakem.

Bára: Doufám, že nejsem normálně taková mrcha jako ta, co ji hraju! Ale člověk prostě má svoje temné stránky, jen je třeba s nimi umět pracovat.

Eliška: Každý má to špatné a dobré. Ale jde o to, že někde se k projevení špatného udělá vhodná půda. Myslím, že náš soubor pro to není vhodná půda.

Josef: Myslím, že tímhle představením si to tak trochu vybíjíme.

Ukázali jste průběh, kdy vhodná půda je, špatné se projeví a jde to až do extrému. Jak se tomu dá zabránit, jak to ošetřit?

Marta: To je těžké, protože stačí jeden člověk, který se někam dostane, půjde přes mrtvolu a může nabourat všechno.

Majda: Myslím, že je důležité nezůstat jen jedním z davu, protože lidé, kteří se nechají snadno přesvědčit, to snadno umožní.

Bára: Já praktikuji to, že v kolektivech nebo vztazích, které jsou pro mě důležité, se snažím problémy otevírat. Vztahy jsou hodně o komunikaci. Nenechávat nějaký problém hnit a dělat, že se nic neděje, ale řešit věci, tak jak jsou.

Eliška: Ale jsou některé věci, se kterými nehneš, ať děláš, co děláš. A v takovém případě si myslím, že není sraťáctví ani to, co udělá Míla – že se prostě sebere a odejde.

Jozef: Chce to určité hrdinství, aby člověk našel toho, kdo leze nečestně nahoru a nějakým způsobem na něj ukázal.

-jam-

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

RECENZE

JÍDELNA – ZMENŠENÝ OBRAZ SVĚTA

Na poslední chvíli se objevila na scéně Roškotova divadla inscenace, která oslovila opravdu všechny účastníky. Totiž kolektivní dílko Jídlna aneb Vařím, vaříš, vaříme, které přivezl soubor KUK! při ZUŠ Štítného z Prahy 3. Poměrně velká skupina studentů pod vedením Ivany Sobkové příjemně překvapila suverénním uchopením nesnadného tématu, které by se velmi jednoduše mohlo proměnit v klišé. V tvorbě této inscenace, která si vystačila s bodovým scénářem, využila skupina sice inspirace z Orwellovy knihy Farma zvířat, ale základní témata rozvinula na základě svých zkušeností prostřednictvím improvizací, a obohatila nonverbálními akcemi, vtipnými choreografiemi a nejrůznějšími gagy.

V principu inscenace ukazuje mechanismy zrodu totality, a to v jakémkoli prostředí. Včetně poukázání na to, že takové nebezpečí nikdy není patrné na počátku procesu, ale vzniká díky lákavým příležitostem pro jedince, jak uchopit moc, což je mnohdy podpořeno naivním nadšením kolektivu, který vlastní volbou dobrovolně vleze do pastí usurpátorství. V diskusi byl tento kousek označen jako „korporátní satira“. Dá se říci, že toto pojmenování lze akceptovat. Inscenace přesně popisuje jednotlivá stadia budování firmy, od společného nadšení, přes nenápadný vzestup jednotlivců (kteří na počátku nevypadají nebezpečně, ale jsou zvoleni do vedení jako ti nejschopnější), princip přerodu společnosti nadšené společnou vizí a ochotné se „obětovat“ pro věc, což sice na počátku spěje k zefektivnění a modernizaci provozu, v dalším stadiu ovšem k totalitárním praktikám, kdy jsou dělní lidé nahrazováni postupně množstvím mezičlánků vedoucího a kontrolního aparátu. Tak, že zbývající, jakkoli schopní a pilní pracovníci, jichž stále ubývá, nakonec nejsou schopni dostát přehnaným požadavkům. A až s děsivou pravdivostí je tu popsán a ztvárněn princip, kdy z přirozené radosti ze společné práce a schopnosti uspokojit zákazníky, se zaměstnanci proměňují na pouhá součástky procesu. Lidé jsou vykořisťováni nejen materiálně, ale i psychicky. Ztrácejí iniciativu, ztrácejí smysl, chtě nechtě spějí k odlidštění. Z původních rámcových pokynů „řádu“, které znějí logicky, se

postupně vytrácejí slova, až zde zůstane jen: Vaříme – tvrdě – fastfood- zaměstnanec je loajální...

Prostředí jídelny je dobře zvolené, už jen proto, že právě zde lze nejlépe ukázat dělnickou profesi, která může být jak tvůrčí, tak pouze zmechanizovaná. Protože právě zde hodně záleží na motivaci, na přístupu. Obě tyto polohy se podařilo v inscenaci zajímavě akcentovat. Od počátku, kdy do procesu vaření vstupují „motivovaní lidé z publika“ a dávají se s radostí do díla, procházíme od nelehkých začátků, kdy společné překonávání překážek a radost z práce dává kolektivu sílu a energii, k postupné strukturalizaci a vylepšování (kdy už jsou cítit náznaky toho, že „někteří jsou si rovnější“) až k nejrůznějším drobným, a později větším lstím a podrazům na zaměstnance. Vše vrcholí v šíleném, zcela již odlidštěném prostředí fastfoodu, kde se lidé stávají doslova roboty.

To vše se podařilo variabilitou výrazových prostředků ztvárnit nejen s velkou energií, ale i velmi přesně. Navzdory výrazní symboličnosti procesů působí celek jako autentické svědectví o tom, jak to chodí, v různých korporátních celcích. Některé střihy v situacích by možná mohly být ještě ostřejší, a situace nepatrně kratší. Jinak ale vše do sebe přesně zapadá – od scény a rekvizit, přes pohybové akce až po přesně vystižené charakteru jednotlivců – typů. U scény a rekvizit nezůstane bez povšimnutí jedna kuriózní věc, a to, že zatímco kuchyňské náčiní je reálné, ale na scéně se neobjeví ani náznak jakéhokoli jídla, o které tu vlastně jde. Veškeré potraviny jsou ztvárněny zásadně imaginárně. Při práci s rekvizitami i materiálem vlastního těla je zacházeno rovněž velmi nápaditě, ať jde o individuální „etudovitě“ pohybové studie, až po kolektivní stylizované choreografie. O ztvárnění jednotlivých charakterů už byla řeč. Je sympatické, že nikdo příliš výrazně nevyčnívá, je to opravdu kolektivní dílo, kde všichni hrají na sebe navzájem, a zároveň nezapomínají na diváky, kterým zprostředkovávají dvě roviny jevištního projevu. Na povrchu je onen stylizovaný, chvílemi zmechanizovaný pohyb a věčné úsměvy, ale za tím vším cítíme i skryté a někdy skrývané emoce jednotlivců.

Jana Soprová

DISKUSE O INSCENACI

Většina diskutujících představení přijala v podstatě bez výhrad. „Představení mě zasáhlo, nemám žádnou výhradu, jsem úplně nadšená. Vnímala jsem v něm téma výměny kvality za spěch nebo téma pochybných ideí,“ popisovala jedna z divaček. „U podobných věcí se vždycky bojím, že sklouznou ke klíše, ale v tomhle případě se to nestalo. Jsem z představení nadšený, šli po principech, a ne po vnějších znacích. Za inscenací je vidět poctivá práce a analýza,“ doplnil další diskutér. „Herci uměli na jevišti působit sami za sebe. Například u Naopleona stačilo držení těla a bylo hned jasné, co to bylo za hajzla,“ chválí další diskutující.

Nadšená byla i další divačka. „Chci poděkovat, byla jsem našená a bavilo mě to. Bylo vidět, že režisér i herci věděli, o čem hrají. Oceňuji téma. Mám jen malou výhradu - začátek byl velmi dobře nakopnutý, ale kolem středu trochu uvadal temporytmus, možná by inscenaci prospěla větší divadelní zkratka, byla by pak svižnější,“ řekla. Šlo o jednu ze dvou drobných výtek, které v diskusi zazněly. Druhá se týkala srozumitelnosti jedné ze scén. „Měl jsem jeden moment, který mi trochu neseděl: když dvě postavy odjely do Thajska a najednou se ozvaly jejich hlasy z rozhlasu, nebyl jsem si jistý, jestli už jsou zpátky, nebo posílají nahrávku z Thajska,“ uvedl jeden z diváků. Podle souboru v této scéně vysvětlení zazní, zřejmě ale nebylo dostatečně slyšet.

„Pro mě to nebylo jen o totalitě, ale i o rolích v týmu, kde nikdo nechce říct, co chce,“ dotkla se jedna z divaček tématu inscenace. Debatéři chválili i herecké výkony. „Bylo vidět, že soubor pracoval na charakterech, byly odlišené, nikdo z postavy ani na chvíli nevypadl,“ zaznělo při debatě. „Skvěle zvládnuté herectví podpořila i dobrá choreografie a timing,“ doplnil další z diváků. „Líbilo se mi, jak mluvili přes sebe a přitom to nebylo rušivé,“ řekla další z diskutérek.

-das-

Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí: Wernischáž

JE TO NAŠE PŘEDSTAVA WERNISCHE

Rozhovor se souborem Veselé zrcadlo

Jak se zrodila tahle inscenace?

Eva: My nejdřív vybírali texty na recitaci a nějak jsme narazili na Wernische. Na recitaci jsme si vzali nakonec něco jiného, tak Wernische jsme použili na tohle.

Proč právě Ivan Wernisch?

Pavla: Byli jsme na okresním kole recitace a postoupili jsme dál, ale bylo nám řečeno, že máme nevhodné texty. Tam byla paní Jana Trojanová, která nám řekla jméno Wernisch.

Co vás na něm zaujalo?

Táňa: Je dost originální. Nikdo jako on není.

Petr: Je přímočarý a nebojí se. Žádné téma pro něj není ožehavé. Jde úplně do čehokoli. My jsme šli vlastně taky až do čeho to šlo.

Zvolili jste takovou hororovou atmosféru...

Jirka: Wernisch píše takovým stylem, že tam ten horor je cítit i když to jen píše. Jsou to jednoduché věty bez zbytečných popisů a my jsme jenom přijali ten styl a nějak se to pokusili zinscenovat.

A to byl nápad režisérky Lenky Janyšové, nebo váš?

Petr: Stylizace scén vznikala dohromady. My si ty texty vzali a pak zkoušeli jak to bude vypadat, když to bude tak, nebo zase tak... A než vznikla poslední scénka, která má asi pět minut, tak nám trvalo třeba jen dva měsíce dostat to do té podoby a až následně to formovat. My si s tím hráli, dělali různá cvičení a pak jsme si řeklo jo, to je přesně to, co chceme. Že tam bude třeba to násilí, politika, erotično.

Pavla: Vy jste viděli několik básniček, ale my ze začátku neměli vybrané přesné básničky. Měli jsme si původně něco vybrat a myslím, že tady je jeden, nebo dva lidi, kterým ty původní texty zůstaly. Jinak jsme se v tom brodili a pročetli všechny možné sbírky. Nakonec jsme si zvolili jen úzký výběr. Původně toho vznikalo víc.

Všichni jste studenti místního gymnázia, ať už současní, nebo bývalí. Kolik času jste vlastně Ivanu Wernischovi věnovali během výuky?

Petr: Dostali jsme výpisky. Papír, který obsahoval jeho jméno. Ale bylo to jen zasazení do kontextu. Jinak nezbyl čas. Já ho měl u maturity.

Ponořili jste se do studia Wernischova díla i jeho jako člověka v rámci přípravy na inscenaci?

Petr: V rámci bádání jsme si napůjčovali všechny knížky, co jsou tady v knihovně. Pár jsme jich taky zničili a museli je zaplatit. Všechny jsme je pak přečetli odshora dolů a hledali. A taky jeho samotné jsme zkoumali. A myslím že postupem času jsme ho poznali i trochu jako člověka. Snažili jsme se ho ukázat taky z naší stránky. Naše představa Wernische je taková.

Ve které sbírce jste si toho našli nejvíc?

Nikola: Kominické lodě, asi. No já si jinou nepamatuju.

Jirka: Tam byly delší, spíš epické básně. To byla třeba ta poslední scénka. A byly čí dál morbidnější.

-vím-

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

RECENZE

VÍTEJTE NA WERNISCHÁŽI...

Na závěr festivalu se s diváky rozloučil domácí soubor Veselé zrcadlo z Gymnázia Ústí nad Orlicí vernisáží, totiž Wernischáží... Výrazně vizuálně stylizované pásmo poezie a prózy z díla Ivana Wernische, doprovázené úryvky písní z Pohřební hudby, zaujalo jak estetickou stránkou, tak vlastním uchopením poetiky básníka. Ne všem se ovšem nutně musela interpretace z Wernischova díla zamlouvat. Patrně záleželo nejvíce na vztahu diváka k jeho dílu a vlastní představě toho, jak by se mělo interpretovat. Takže pro soubor bylo jistou výhodou, pokud divák předchozí představu (očekávání) neměl, a jen se ponořil do časoprostoru chvíle.

Samotný kousek, jak už bylo řečeno, byl pečlivě stylizován do formy vernisáže, kde jsme se společně s interprety mohli virtuálně pohybovat, a místo statických obrazů nám byly nabídnuty obrazy textové a rozpohybované v scénické formě. Už při vstupu do sálu byl nám vtípně nabídnut symbolický welcome drink, tedy prográmek srolovaný ve skleničce. A před námi se otevřel pohled na scénu, kde ve štronzu byli rozmístěni všichni protagonisté, kteří se posléze dali do pohybu po scéně.

Výběr veršů a próz mohl evokovat nejrůznější možnosti interpretace koncepce. A tak záleželo na divákovi, zda si rozdělil jednotlivé útržky prózy a veršů na mužská a ženská témata, zda pojal tuto vernisáž jako cestu lidským životem v nejrůznějších situacích, absurdně laděných snech a představách, či jako neustálé hledání spřízněné duše. Anebo přijal ne vždy zřetelně akcentovanou vizi protagonistů ukázat mozaiku rozmanitých motivů, a témat, z nichž se skládá svět a život každého z nás.

Původní nabídka sledovat wernischáž očima příchozí jednotlivce (herce), se během představení rozstříla, a tak se vlastně každý divák nakonec vydal na cestu sám, což mu dávalo možnost interpretovat si viděné po svém, nikoli zprostředkovaně.

Rozhodně je třeba ocenit estetickou stránku věci, práci s kostýmy, se světly, s hudbou, s pohybovou a choreografickou stránkou celého představení. Patrně pro všechny nejpůsobivější částí byl dialog osobnosti básníka, ztvárněného třemi různými interprety, který působil vizuálně provokativně a tím i zajímavě. Stejně tak lze pochválit interpretaci textu, naplněnou vnitřní imaginací, která byla u těchto tří na kvalitní technické úrovni.

Výsledný tvar nabízel, ale nenutil přijmout tuto interpretaci Wernischova díla za svou. Umožnil na jedné straně prožít si příjemně a hravě čas představení, anebo se jen (po vzoru vernisáží) zaměřit na konkrétní postavy, či texty, které ho zaujaly.

Jana Soprová

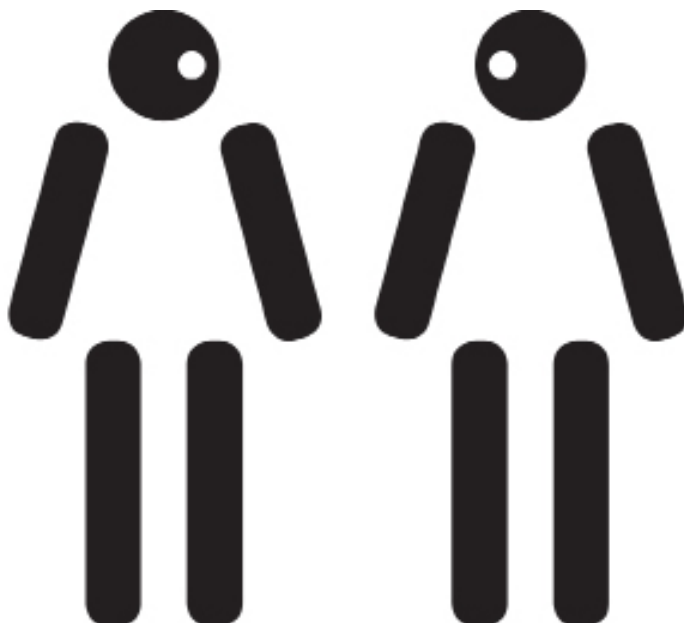
DISKUSE O INSCENACI

Diváky koláž textů Ivana Wernische zaujala. „Představení mě velmi bavilo a líbilo se mi i po vizuální stránce. Mám ráda spojení slova a vizuála. Příjemné bylo také propojení s publikem,“ uvedla jedna z divaček. „Hodně se mi líbila moderní hudební složka,“ řekl jeden z debatérů. „Ocenila bych práci se světlem a s muzikou, která nebyla, na první dobrou. Se světly se v představeních na Mladé scéně většinou moc nepracuje a tady ano a byl z toho mnohem divadelnější tvar než u jiných představení,“ chválila další diskutérka.

„Líbilo se mi to, že se souboru na poměrně malé ploše podařilo obsáhnout různé roviny Wernischovy tvorby - jak tu prosaickou, s hororovými prvky, tak tu lyričtější, poetickou,“ chválila jedna z divaček. „Líbilo se mi velké rozpětí emocí - to, že uhlazená, elegantní vernisáž má i své spodní proudy,“ dodala další. „Možná to bylo o tom, že čist Werniš je na vlastní nebezpečí - ten člověk, který na vernisáž přišel, přece nakonec umřel,“ podotkl při diskusi o tom, zda má inscenace jednotné téma, jeden z debatérů. „Moc se mi líbilo, jak byli herci na scéně už před zahájením inscenace, uvedlo mě to do prostředí vernisáže ještě před tím, než představení začalo,“ popisoval svůj zážitek další diskutující.

Zřejmě největší úspěch u diváků zaznamenala scéna s „roztrojeným“ mužem. „Hodně se mi líbila scéna s třemi kluky, kteří představovali tři stránky jednoho člověka,“ chválil jeden z diváků. „Báseň s jednou postavou rozdělenou do tří herců byla nejvýraznější, skoro by se z ní dalo udělat samostatné představení. Přišlo mi, že byla nejvíc propracovaná,“ dodal další. „Pokud někdo Wernische nezná, mohlo představení vyvolat zájem si od něj něco přečíst,“ doplnila jedna z divaček.

-das-

A JAK TO CELÉ DOPADLO?

Lektorský sbor Mladé scény 2016 (ve složení Jiřina Lhotská, Jana Soprová, Vladimír Fekar a Ivo Kristián Kubák) udělil několik čestných uznání:

- **Vlastimil Žvak a Eliška Fejková** (ZDIVIDLA - Zahradní slavnost)
- **Terezie Soběslavová a Lenka Skalická** (Charlieho foxíci - Ela, Hela a stop)
- **Adéla Koupilová** (DIPAČÁPI - Veronika)

Lektorský sbor Mladé scény 2016 udělil také několik cen:

- souboru **DIPAČÁPI**, Praha 5, za volbu tématu a práci s ním v inscenaci **Veronika**
- souboru **DeMentosky**, ZUŠ Roberta Schumanna, Aš, za dramaturgii a koncepci inscenace **Lidožroutek**
- souboru **Torzo na druhou**, ZUŠ Turnov, za autorskou výpověď v inscenaci **Abstraktní žvýkačka**
- souboru **Veselé zrcadlo**, Gymnázium Ústí nad Orlicí, za osobitou poetiku v inscenaci **Wernischáž**
- souboru **KUK!** při ZUŠ Štítného Praha 3 za inscenaci **Jídelna aneb Vařím, vaříš, vaříme...**

Do programu Jiráskova Hronova 2016 lektorský sbor **doporučil**:

inscenaci **Abstraktní žvýkačka** souboru Torzo na druhou ZUŠ Turnov
inscenaci **Wernischáž** souboru Veselé zrcadlo Gymnázium Ústí nad Orlicí

Do programu Jiráskova Hronova 2016 lektorský sbor **nominoval**:

inscenaci **Jídelna aneb vařím, vaříš, vaříme...** souboru KUK! při ZUŠ Štítného Praha 3

A zase jsme o rok starší
a zase vidím, jak mizí poutač Mladá scéna
dva panáčekové odchází do věčných lovišť
do sklepa nebo na půdu
za rok se objeví?
kdo na ně nevěří,
ať tam ani neběží
jsem unavená i svěží
veselá i opuštěná zároveň,
když to končí
vždycky pláču beze svědků
na prahu Prahy

Jasanka Kajmanová

Kdo páchál Mladou na Malý?

Petra Jirásková, Honza Mrázek, Vít Malota (redakce), Jana Soprová (recenze), David Slížek (foto a zlom). *Neprochází jazikowou koregtůrou.*